

O BUDOVÁNÍ SOCIALISMU V KOREJSKÉ LIDOVĚ DEMOKRATICKÉ REPUBLICCE A O JIHOKOREJSKÉ REVOLUCI

**Přednáška v indonéské Akademii společenských
věd „Ali Arham”
14. dubna 1965**

Naše země byla v minulosti zaostalou koloniální a polofeudální společností, ovládanou japonskými imperialisty. Po osvobození Koreje z koloniální nadvlády japonského imperialismu byla země opět rozdělena na jižní a severní část v důsledku okupace jižní Koreje americkými imperialisty.

Po osvobození šla jižní a severní Korea zcela protichůdnou cestou. Severní Korea, kde moc uchopil lid do svých rukou, energicky nastoupila cestu národní nezávislosti a pokroku, zatímco jižní Korea, kterou ovládli američtí imperialisté, upadla opět do koloniální závislosti a reakce. Osvobodili jsme polovinu země a tam budujeme nový život, ale jižní polovina země je dosud okupována agresivními silami cizích imperialistů a národně-osvobozenická revoluce není ještě dovršena v celé zemi.

A proto dnes vyvstávají před Korejskou stranou práce a korejským lidem dva revoluční úkoly.

Jedním z nich je vybudování socialismu na severu země a druhým je osvobození jižní Koreje z koloniální nadvlády amerického imperialismu a sjednocení vlasti.

Tyto dva revoluční úkoly spolu těsně souvisí a boj za jejich uskutečnění je bojem za urychlení konečného vítězství jednotné korejské revoluce. Cílem korejských komunistů je sjednotit svou

vlast, uskutečnit socialistickou revoluci a socialistickou výstavbu v celé zemi a dále vybudovat komunismus. Naše strana vede všechen korejský lid do boje za dosažení tohoto cíle.

Avšak nyní je severní a jižní Korea každá v jiné situaci a revoluce v jižní a severní Koreji je na jiném stupni vývoje. A proto nehledě na to, že korejská revoluce tvoří jednotný celek, vyvstávají přirozeně v současné době rozdílné revoluční úkoly v severní a jižní Koreji. Jinými slovy, v severní Koreji je aktuálním revolučním úkolem budování socialismu a v jižní Koreji je aktuálním úkolem protiimperialistická, protifeudální demokratická revoluce.

Odmítáme chybné názory, že dokud je jižní Korea okupována americkými imperialisty a dokud není vlast sjednocena, že i severní Korea musí čekat a přestat rozvíjet revoluci dokud jižní Korea nebude osvobozena, ale energicky urychlujeme socialistickou revoluci a socialistickou výstavbu na severu republiky. Na druhé straně rozhodně odmítáme veškeré tendence, jako: starat se pouze o socialistickou výstavbu v severní části země, spokojit se dosaženými úspěchy a zapomínat na svou povinnost k jihokorejské revoluci a na sjednocení země. Zastávali jsme vždy principiální stanovisko k tomu, aby severní Korea byla považována za základnu revoluce, aby byla neustále upevňována politicky, hospodářsky i vojensky a zároveň aby byl podporován revoluční boj jihokorejského lidu a dovršena jihokorejská revoluce, osvobozena jižní Korea a sjednocena země a aby v celé zemi byla revoluce dovedena do vítězného konce.

1. O etapách rozvoje socialistické výstavby v severní části republiky

Od prvního dne uchopení moci bojovala naše strana v souladu se zákonitým požadavkem společenského rozvoje za maximální urychlení revoluce a výstavby v již osvobozené severní části země a zároveň za její přeměnu ve spolehlivou základnu korejské revoluce vytvořením mohutných vlastních revolučních sil. Veškerý revoluční boj a výstavba, které jsme rozvíjeli na

severu země, směřovaly k realizaci tohoto důsledného kursu naší strany.

V severní části naší země byla během necelých dvou let po osvobození úspěšně dovršena protiimperialistická, protifeudální demokratická revoluce. A tak severní část země na základě vítězství demokratické revoluce vstoupila do období postupného přechodu k socialismu. Socialistická revoluce a socialistická výstavba na severu republiky probíhala hlavně v poválečném období podle toho, jak dále dozrávaly subjektivní a objektivní podmínky.

Naše strana a náš lid začal budovat novou společnost v podmínkách, kdy převzal od staré společnosti zaostalé hospodářství a kulturu, kdy země byla rozdělena na sever a jih a kdy stála přímo tváří v tvář agresivním silám amerického imperialismu. Prožili jsme také krutou tříletou válku proti ozbrojené agresi amerických imperialistů a jejich přísluhovačů. To vše způsobilo nespočetné těžkosti a komplikace v našem revolučním boji a výstavbě.

Po dosažení příměří v Koreji vyvstal před námi obtížný úkol: aktivně urychlovat socialistickou revoluci a současně rychle obnovit zničené národní hospodářství a v co nejkratší době stabilizovat rozvrácený život lidu.

Válečné škody v naší zemi byly tak kruté, že se ani nedají vyjádřit slovy. Američtí imperialisté svrhli na území severní Koreje průměrně 18 bomb na 1 km² a obrátili naše města a vesnice ve spáleniště. Všechna odvětví národního hospodářství, ať už průmysl, zemědělství nebo železniční doprava, školská, kulturní a zdravotnická zařízení, byla do základu zničena. Lid zůstal téměř bez přístřeší a domácího zařízení, byl velký nedostatek potravin a šatstva.

Tehdy byla naše situace skutečně tak obtížná a vyvstalo před námi tolik složitých problémů, že jsme ani nevěděli odkud začít.

Nejdůležitější bylo jasně určit směr a postup obnovy a výstavby, správně vystihnout hlavní článek problémů a na něj soustředit síly.

Naše strana považovala těžký průmysl za hlavní článek pro úspěšné vyřešení všech problémů poválečné obnovy a výstavby a vytyčila linii o zabezpečení přednostního růstu těžkého průmyslu za současného rozvoje lehkého průmyslu a zemědělství. Při rozvoji průmyslu, zejména těžkého průmyslu, dosáhla strana toho, že se přednostně obnovila ta odvětví, která tehdy byla naléhavě nutná pro národní hospodářství a život lidu naší země a kde se mohl rychle objevit hospodářský efekt. V zemědělství uskutečňovala socialistické združstevnění soukromých rolnických hospodářství a soustředila se na výrobu zrnin pro rychlé vyřešení otázky potravin, která byla jednou z nejpalčivějších otázek v poválečném období.

V souladu s touto linií a kurzem byl vypracován tříletý plán poválečné obnovy a rozvoje národního hospodářství (1954–1956) a k jeho splnění byla mobilizována celá strana a všechen lid.

Linii na zabezpečení přednostního růstu těžkého průmyslu při současném rozvoji lehkého průmyslu a zemědělství mnohohlasně odsuzovaly protistranické živly, které se schovávaly uvnitř strany, jakož i domácí a zahraniční revizionisté a dogmatici. Pomlouvaly linii naší strany s tím, že prý „život lidu je těžký a přitom se klade přílišný důraz na těžký průmysl“ nebo „na strojích se rýže neurodí“. Jejich požadavkem bylo věnovat vše bezprostřední potřebě, aniž by se počítalo s budoucností a konec konců zabránit vybudování vlastní hospodářské základny naší země.

Naše strana rozhodně odmítla takové požadavky a pevně zastávala zvolenou linii. Cílem naší strany bylo co nejrychleji zvýšit ochromenou životní úroveň lidu a současně vybudovat v co nejkratší době a za každou cenu hospodářskou základnu, která by nám umožnila postavit se na vlastní nohy.

Ovšem v podmínkách, kdy všechno bylo zničeno a všeho se nedostávalo, bylo mimořádně obtížné vybudovat hospodářskou základnu a současně vyřešit otázku životní úrovně. Nebylo však možné odvrátit se kvůli obtížím od požadavků revoluce a obětovat základní zájmy země a lidu pro dočasné pohodlí.

Strana věřila našemu lidu zocelenému ve válečném požáru a pevně semknutému kolem strany a byla přesvědčena, že je

možné tyto úkoly splnit, jestliže maximálně zmobilizuje sílu lidových mas a veškeré zdroje země a efektivně využije pomoci bratrských zemí. Naši pracující pod vedením strany si pevně utáhli opasek a přes těžké boje překonali hromadící se obtíže a překročili poválečný tříletý plán před stanovenou lhůtou.

V důsledku toho se životní úroveň značně zlepšila a průmyslová a zemědělská výroba nejen dosáhla předválečné úrovně, ale také ji značně překročila. Obrovského pokroku bylo dosaženo také v socialistické přeměně starých výrobních vztahů a zejména v združstevnění zemědělství.

Naše tehdejší úspěchy byly teprve prvními kroky a naše hospodářská situace byla sice ještě těžká, ale přesto jsme mohli po dokončení poválečné obnovy žít z kapitálu, který jsme si sami vybudovali a ještě energičtěji urychlovat budování socialismu.

Po dokončení tříletky jsme v roce 1957 přistoupili k plnění pětiletého plánu. Tato pětiletka byla plánem dokončení výstavby základů socialismu v naší zemi.

Vycházejíc z úspěchů a zkušeností již dosažených v socialistické přestavbě, naše strana vytyčila úkol dokončit v období pětiletého plánu združstevnění zemědělství a socialistickou přeměnu soukromého obchodu a průmyslu.

Ústředním úkolem pětiletého plánu v oblasti socialistické výstavby bylo vybudovat základy socialistické industrializace a v podstatě vyřešit otázku obživy, ošacení a bydlení. Díky úspěšnému splnění poválečné tříletky přešla naše země z období obnovy národního hospodářství do období technické rekonstrukce. Strana určila pětiletý plán za první etapu technické rekonstrukce a rozhodla se v tomto období vytvořením základů socialistické industrializace ještě více upevnit samostatnou základnu národního hospodářství a připravit současně materiálně-technické podmínky, které by mohly v budoucnu zabezpečit vybavení všech odvětví národního hospodářství moderní technikou. Abychom vyřešili otázku obživy, ošacení a bydlení, což je základ života lidu, rozhodli jsme se současně vynaložit hodně sil na výrobu zrnin, textilní průmysl a výstavbu obytných domů.

Když jsme přistoupili k plnění pětiletky, narazili jsme na nové obtíže a zkoušky.

Jak je známo, léta 1956–1957 byla obdobím, kdy v mezinárodním komunistickém hnutí ve velké míře zvedali hlavu moderní revizionisté a toho využili světoví imperialisté a mezinárodní reakce a rozvinuli hromadnou protikomunistickou kampaň. Američtí imperialisté a jejich přísluhovači, kteří se uhníždili v jižní Koreji, se tehdy přidali k mezinárodní protikomunistické kampani a nebývale zesílili reakční ofenzivu proti severní části republiky. Také protistranické revizionistické elementy uvnitř strany zneužily složité situace a za podpory vnějších sil začaly útočit na stranu. Protistranické elementy uvnitř strany a jejich zahraniční pomahači — revizionisté a velmocenští šovinisté se spojili proti naší straně a prováděli spikleneckou činnost, jež směřovala ke svržení vedení naší strany a vlády.

Navíc bylo mnoho obtíží v naší hospodářské výstavbě. Nedostávalo se materiálu a prostředků pro plnění obrovského pětiletého plánu a také život lidu byl tehdy ještě těžký.

O co se opřít a jakým způsobem překonat tuto složitou situaci — to byl nejvážnější problém, který před námi vyvstal.

Neměli jsme jiné cesty než opřít se o členy strany a lid. Naše strana věřila svým členům a lidovým masám a rozhodla se mobilizovat jejich síly k překonání vzniklých potíží a zkoušek.

Strana tak ještě více zpevnila své řady a semkla ještě těsněji všechen lid kolem sebe a tak zasadila rozhodný protiúder ofenzivě všech domácích i zahraničních nepřátel a soustředila hlavní síly na budování socialistické ekonomiky. Cílem strany bylo, aby celá strana a všechen lid napjal v dané situaci všechny své síly, aby se ještě monolitněji upevnila naše revoluční pozice, docílilo se velkého vzestupu v budování socialismu, aby tak byly plně zmařeny veškeré útoky vnitřních i vnějších nepřátel a otevřel se širší prostor pro revoluci a výstavbu v naší zemi.

Plenární zasedání ústředního výboru strany v prosinci 1956, které je v naší zemi známé jako historické plenární zasedání, prodiskutovalo a přijalo usnesení na základě tohoto kursu strany o úkolech prvního roku pětiletého plánu a o možnostech jejich plnění. Po plenárním zasedání se členové politbyra ÚV strany a

všechny ostatní kádry vydali do továren a vesnic a vysvětlovali všem pracujícím obtížnou situaci, v níž jsme se nacházeli a vyzývali je k hrdinskému boji za překonání překážek a zkoušek.

Členové naší strany a pracující rozhodně podporovali a hájili ústřední výbor strany a rozvinuli na výzvu strany energický boj, čímž vyvolali velké změny na všech frontách socialistické výstavby. Všude nalézali obrovské rezervy a možnosti, vytvářeli přímo divy a dosahovali takových pracovních výkonů, které si v minulosti nebylo možno ani představit. Průmyslová výroba každoročně rostla o 40–50% a v zemědělství bylo rok co rok dosahováno bohaté úrody. Naše města a vesnice měnila den ode dne svůj vzhled a životní úroveň se rychle zvyšovala.

V důsledku toho ztroskotala veškerá protikomunistická ofenziva nepřátel a útoky protistranických elementů a sklonili hlavu i ti, kteří nás pomlouvali. Prestiž naší strany naproti tomu mezi masami nebývale stoupla, naše vnitřní řady se ještě těsněji semkly a socialistická výstavba v naší zemi postupovala mimořádně rychlým tempem. Jinými slovy, prostřednictvím boje jsme změnili neštěstí ve štěstí.

Tak bylo v naší zemi dosaženo velkého vzestupu socialistické výstavby a rozvinulo se hnutí čchollima.

Neustále jsme vyvolávali velký vzestup socialistické výstavby a rozvíjeli hnutí čchollima, a tak jsme značně překročili obrovský pětiletý plán. Téměř současně a hladce bylo již v roce 1958 dokončeno združstevnění zemědělství a socialistická přeměna soukromého obchodu a průmyslu. Ve výrobní sféře byl hrubý objem průmyslové produkce pětiletého plánu splněn za dva a půl roku a skutečný objem průmyslové výroby byl splněn nebo překročen za 4 roky.

V důsledku splnění pětiletého plánu se naše země stala socialistickým průmyslově-zemědělským státem s pevnou základnou samostatného národního hospodářství. Ve městech a na vesnicích plně převládly socialistické výrobní vztahy, byla vybudována základna těžkého průmyslu, jehož jádrem je strojírenský průmysl, základna lehkého průmyslu a také v zemědělství byla vybudována pevná výrobní základna. Zvýšila se životní úroveň a nikdo již nemusel mít starost o obživu, ošacení a bydlení. Histo-

rický úkol výstavby základů socialismu byl tak na severu země vítězně ukončen.

Čtvrtý sjezd naší strany zhodnotil výsledky dosažené při plnění pětiletky a vytyčil sedmiletý plán (1961–1967) – grandiózní program socialistické výstavby. Můžeme říci, že období sedmiletky je rozhodnou etapou budování socialismu na severu naší země.

Základní úkol sedmiletého plánu spočíval v tom, aby na základě vítězného socialistického zřízení byla všestranně plněna technická a kulturní revoluce, aby byla tak vybudována materiálně-technická základna socialismu a značně zvýšena materiálně-kulturní životní úroveň.

Pro takovou zemi, jako je naše, která v minulosti nemohla uskutečnit průmyslovou revoluci a projít normálně etapou kapitalistického rozvoje, je v období socialistické výstavby zvláště důležitým úkolem technická revoluce. V souladu s vyzrálým požadavkem rozvoje společnosti jsme dokončili socialistickou přeměnu výrobních vztahů dříve, než jsme přistoupili k technické rekonstrukci národního hospodářství, a tak se nám otevřel široký prostor pro rozvoj výrobních sil a zejména pro uskutečnění technické revoluce. Dále jsme v období pětiletky vybudovali materiálně-technickou základnu pro všestrannou technickou rekonstrukci národního hospodářství tím, že jsme položili základy socialistické industrializace. A tak v sedmiletce se pro nás stalo hlavním úkolem důsledné uskutečnění socialistické industrializace a zavedení moderní techniky do všech odvětví národního hospodářství.

Jestliže splníme sedmiletku, stane se naše země socialistickým průmyslovým státem a v naší zemi bude zaveden systém všestranně rozvinutého samostatného národního hospodářství. V oblasti životní úrovně lidu bude ještě plněji vyřešena otázka obživy, ošacení a bydlení.

Naši pracující již během minulých čtyř let dosáhli při plnění sedmiletky obrovských úspěchů a neustále energicky bojují za její splnění.

Samozřejmě, že není lehké splnit tento plán, neboť náš sedmiletý plán je velmi náročný a budujeme hospodářství za složité mezinárodní i vnitřní situace. Obzvláště v posledních

dvou-třech letech jsme museli na základě nově vzniklé situace obrátit značné síly na další upevnění obranyschopnosti země a tím se hospodářský rozvoj naší země, oproti původnímu předpokladu, poněkud opozdil.

Avšak náš lid bude pod vedením strany ještě energičtěji bojovat a tak zcela určitě splní sedmiletý plán.

2. O budování socialistického zřízení

Základním obsahem socialistické revoluce je likvidace nebo přeměna starých výrobních vztahů, založených na soukromém vlastnictví a jednotné převládnutí socialistických výrobních vztahů. Vytvoření socialistických výrobních vztahů v naší zemi bylo uskutečněno prostřednictvím celé řady revolučních přeměn — jako je vyvlastnění majetku imperialistů a jejich přísluhovačů, združstevnění soukromých rolnických hospodářství na základě likvidace feudálních pozemkově-vlastnických vztahů a socialistické přeměny soukromého obchodu a průmyslu.

V těch zemích, podobně jako tomu bylo i u nás, které dříve byly zaostalými koloniálně-agrárními zeměmi a kde absolutní většinu obyvatelstva tvořili rolníci, má přeměna sociálně-ekonomických vztahů na vesnici obzvláště důležitý význam pro výstavbu nové společnosti.

Nejneodkladnějším revolučním úkolem hned po osvobození, před nímž jsme stáli, byla likvidace feudálních vztahů, které panovaly na vesnici.

Provedli jsme důsledně pozemkovou reformu na zásadách konfiskace statkářské půdy bez náhrady a jejího bezplatného rozdělování rolníkům, a tak jsme osvobodili zemědělské výrobní síly z feudálních pout a rolníky ze statkářského vykořisťování a poroby. To byl revoluční zvrat mající obrovský význam nejen pro rychlý rozvoj zemědělství a zlepšení života rolníků, ale také pro upevnění dělnicko-rolnického svazku a demokratizaci veškerého politického, hospodářského a kulturního života v zemi.

Avšak likvidace feudálních vztahů je pouze prvním krokem při řešení otázky vesnice. V důsledku pozemkové reformy převládla v naší vesnici malovýrobní soukromá rolnická hospodářství. Je známo, že dokud na vesnici převládají drobná rolnická hospodářství, musí se rozvoj výrobních sil na určitém stupni zarazit a vykořisťování a bída nemohou zcela vymizet. Abychom plně osvobodili zemědělské výrobní síly ze jha starých výrobních vztahů a navždy osvobodili rolníky od všech forem vykořisťování a útisku, musíme provést socialistické združstevnění zemědělství.

V poválečném období bylo nejvyzrálejším požadavkem v naší zemi združstevnění zemědělství. V podmínkách, kdy zemědělství bylo značně zničeno válkou a byl citelný nedostatek pracovních sil a tažného dobytka, nebylo možné při zachování soukromého hospodářství rychle obnovit zemědělské výrobní síly, zlepšit život rolníků a zejména vyřešit otázku chudých rolníků, jejichž počet během války ještě vzrostl. Tehdy se většina rolníků ocitla ve velmi těžké situaci, neboť nemohla vykonávat zemědělské práce, aniž by tak či onak přistoupila ke vzájemné spolupráci. Na druhé straně socialistické státní hospodaření, které zaujímá vedoucí místo v našem národním hospodářství, mělo velký vliv na soukromé rolnické hospodaření, a proto jsme měli možnost zejména na základě rychlého rozvoje socialistického průmyslu poskytnout materiální pomoc rolnickému hnutí za združstevňování. I při pohledu na poměr třídních sil na vesnici je zřejmé, že hospodářská základna kulaků byla ve válce zničena a v důsledku toho jejich vliv značně zeslábl, na druhé straně naši pracující rolníci se prostřednictvím dlouhotrvajícího revolučního boje a kruté války politicky uvědomili a ještě pevněji se semkli kolem strany.

Na základě těchto skutečností vytyčila naše strana hned po příměří jako hlavní úkol združstevnění zemědělství a v souladu se zvyšováním nadšení rolníků aktivně urychlovala toto hnutí.

Združstevňování zemědělství v naší zemi bylo prováděno na základě názorné výchovy a za přísného dodržování zásad dobrovolnosti a díky energickému vedení a pomoci strany a státu bylo úspěšně dokončeno v krátké lhůtě pouhých 4–5 let po válce.

Zpočátku jsme pokusně organizovali v každém okrese několik kolektivních hospodářství z chudých rolníků a vesnického

stranického jádra, kteří nejaktivněji podporovali združstevňování a začali jsme tato hospodářství upevňovat. To bylo zkušební stadium v hnutí za združstevňování zemědělství v naší zemi. Je samozřejmé, že v průběhu každého revolučního boje a výstavby je nutné studovat a přejímat zkušenosti jiných zemí, ale nejdůležitější je zkušenost vlastní. Tím více se nemůže hned napoprvé provádět hromadně tak hluboká a složitá sociálně-ekonomická přeměna, jako je združstevňování zemědělství, pouze na základě cizích zkušeností nebo dokonce na základě čistě subjektivních přání bez nahromadění alespoň určité míry vlastních zkušeností.

Na základě zkušebního stadia jsme mohli správně určit formu, způsob a tempo združstevňování, které odpovídalo reálné situaci v naší zemi a mohli jsme dát možnost kádrům nahromadit zkušenosti pro vedení tohoto hnutí a získat důvěru. Mimo to jsme na základě našich vlastních zkušeností názorně ukázali rolníkům přednosti družstevního hospodaření, a tak jsme dosáhli jejich dobrovolného masového zapojení do družstevního hospodaření.

Vedení a pomoc strany, státu a dělnické třídy je nezbytnou podmínkou pro vznik, rozvoj a upevnění socialistického řádu na vesnici. Abychom přivedli rolníky na cestu socialistické kolektivizace, rozvíjeli jsme mezi nimi usilovnou politickou práci a vynaložili jsme všechny síly na to, abychom politicky i hospodářsky upevnili vzniklá družstevní hospodářství. Energické vedení strany a silná materiální pomoc státu hnutí za združstevňování hrály rozhodující roli v překonání všech poválečných obtíží a při zabezpečování nezvratného vítězství socialistického systému družstevního hospodářství.

Cizí revizionisté, velmocenští šovinisté a jejich přísluhovači – protistranické sektářské elementy v naší zemi, nemálo pomlouvali politiku naší strany v oblasti združstevňování zemědělství. Říkali, že není možné provádět združstevňování zemědělství v podmínkách, kdy není uskutečněna socialistická industrializace, kdy nejsou moderní zemědělské stroje a že prý tempo združstevňování zemědělství v naší zemi je příliš velké. To tvrdili ti, kteří neznali a ani nechtěli znát konkrétní realitu naší země.

Je jasné, že kdybychom byli promeškali dobu, kdy všechny podmínky byly nejzralejší pro združstevňování zemědělství a kdybychom čekali, až bude rozvinut průmysl do takového stupně, aby mohl vyrábět mnoho moderních zemědělských strojů, a kdybychom včas neuskutečnili združstevňování zemědělství, nemohli bychom rychle obnovit zemědělství a konec konců by se ještě značně opozdil rozvoj samotného průmyslu a veškerého národního hospodářství.

Naše zkušenosti ukázaly, že dokonce i v takových podmínkách, kdy téměř nejsou k dispozici moderní zemědělské stroje, je možné provést združstevňování zemědělství, jestliže si život naléhavě vyžaduje přeměnu starých výrobních vztahů a jestliže jsou připraveny revoluční síly schopné vyrovnat se s tímto úkolem, a že i takto vytvořené družstevní hospodářství má rozhodné přednosti oproti soukromému hospodaření.

Zavedení socialistických výrobních vztahů ve městě probíhalo jinak než na vesnici.

V hospodářství naší země byl průmysl a další důležitá odvětví ovládnuta v minulosti kapitálem japonských imperialistů a rozvoj národního kapitálu byl krajně omezován. Po osvobození bylo pro nás spolu s pozemkovou reformou důležitým úkolem protimperialistické, protifeudální demokratické revoluce znárodnění průmyslu. Znárodnili jsme průmysl, dopravu, spoje a banky, které ovládali japonští imperialisté a národní zrádci a tak jsme předali základní výrobní prostředky země do celonárodního vlastnictví. Byl to historický zvrat, který umožnil likvidaci hospodářských pozic cizích imperialistů a vytvoření, poprvé v historii naší země, socialistického státního hospodářství.

V důsledku znárodnění průmyslu zaujalo vedoucí místo v našem národním hospodářství socialistické státní hospodářství a kapitalistický obchod a průmysl, který byl původně slabý, musel hrát stále více druhořadou roli. V této situaci naše strana na základě rychlého rozšiřování a rozvíjení socialistického státního hospodářství zvolila linii zapojení kapitalistických obchodníků a průmyslníků do socialistické výstavby a postupné přeměny jejich hospodářství.

V poválečném období se socialistická přeměna kapitalistického obchodu a průmyslu stala ještě zralejším požadavkem. Z kapitalistického obchodu a průmyslu v důsledku válečných škod nezůstalo mnoho a většina se přeměnila na drobná hospodářství, která se téměř nelišila od drobného řemesla a drobného průmyslu. V prvních dnech po příměří se podnikatelé a obchodníci naší země nacházeli v takové situaci, že bez podpory socialistického hospodářství a bez sjednocení svých sil a prostředků nebyli schopni obnovit svá hospodářství, ani zlepšit svůj život.

V nově vzniklé situaci vytyčila naše strana linii na převedení kapitalistických obchodníků a průmyslníků spolu s drobnými řemeslníky a obchodníky na socialistické hospodářství prostřednictvím různých forem družstevního hospodaření. Odpovídalo to nejen požadavkům socialistické výstavby, ale i zájmům samotných podnikatelů a obchodníků. Proto většina z nich přijala linii naší strany na združstevnění a socialistická přeměna soukromého obchodu a průmyslu byla tak v krátké době po válce dokončena.

Dokončením združstevnění zemědělství a socialistické přeměny soukromého obchodu a průmyslu byl na severu země pevně nastolen socialistický řád bez vykořisťování a útlaču. Otevřel se nám tak široký prostor pro rychlý rozvoj výrobních sil země a pro značné zlepšení materiálně-kulturní úrovně lidu. Vítězství socialistického zřízení vytvořilo také sociálně-ekonomické podmínky pro morálně-politické sjednocení všeho lidu na základě dělnicko-rolnického svazku pod vedením dělnické třídy.

3. O budování socialistické ekonomiky

Velmi důležitým úkolem pro marxisticko-leninskou stranu, která se chopila moci, je budování ekonomiky.

Když se marxisticko-leninská strana dostala k moci, je odpovědná za život lidu a je povinna systematicky zvyšovat jeho materiálně-kulturní úroveň. Jedině úspěšným budováním ekonomiky lze vyřešit otázku života lidu. Hospodářská výstavba také vytváří materiální podmínky pro upevnění moci země, pro upev-

nění vítězství dosažených v revoluci, jakož i pro jejich další rozšíření a rozvoj. Zejména hospodářská výstavba na severu naší země má rozhodující význam nejen pro šťastný život lidu v severní části země, ale také pro upevnění naší revoluční základny, která je zárukou sjednocení vlasti, a pro podporu revolučního boje jihokorejského lidu. Proto naše strana od prvního dne po osvobození věnovala všechny své síly upevňování hospodářské základny země a neustálému zvyšování životní úrovně lidu.

V naší zemi, která dříve byla pod koloniální nadvládou imperialismu, bylo vytvoření a rozvoj moderního průmyslu nejdůležitější otázkou budování socialistické ekonomiky.

Průmysl naší země za japonského imperialismu byl nepatrný. V důsledku monopolní nadvlády japonského kapitálu byl rozvoj národního průmyslu krajně omezován a dokonce i řemesla, která měla dlouhou tradici, zbankrotovala. Japonští imperialisté, aby vyloupili korejské bohatství a vyssáli krev a pot z korejského lidu, vybudovali v naší zemi jen nepatrný průmysl, produkující suroviny a polotovary. Zpracovatelský průmysl byl velmi slabý a zejména strojírenský průmysl téměř neexistoval. Technické vybavení průmyslu bylo velmi zaostalé.

Od staré společnosti jsme převzali takovýto koloniální průmysl a dokonce i ten byl válkou téměř úplně zničen.

V těchto podmínkách nebylo možné budovat moderní průmysl pouze obnovením a rozvojem již existujícího průmyslu. Museli jsme zabezpečovat vysoké tempo růstu průmyslové výroby a zároveň likvidovat koloniální jednostrannost našeho průmyslu a od základů rekonstruovat jeho technické vybavení.

Po osvobození naše strana na základě znárodnění důležitých odvětví průmyslu energicky urychlovala průmyslovou výstavbu, zejména v poválečném období budovala průmysl v masovém měřítku. Tak jsme dosáhli obrovských úspěchů v budování moderního průmyslu.

Po válce, od roku 1954 do roku 1963, v těchto deseti letech činil průměrný roční přírůstek průmyslové výroby 34,8%. Průmyslová výroba naší země v roce 1964 se zvýšila ve srovnání s předválečným rokem 1949 přibližně 11krát a ve srovnání s rokem 1944, tj. před osvobozením, vzrostla více než 13krát.

V důsledku rychlého růstu průmyslové výroby se zvýšil podíl průmyslu v hrubém objemu průmyslové a zemědělské výroby v roce 1964 na 75% oproti 28% v roce 1946.

Těžký průmysl je základem rozvoje národního hospodářství. Bez rozvoje těžkého průmyslu není možné rozvíjet lehký průmysl a zemědělství, ani není možné vybavit všechna odvětví národního hospodářství moderní technikou. Zejména těžký průmysl je materiální základnou politicko-ekonomické nezávislosti země a bez něho tedy není možné hovořit o samostatném národním hospodářství, ani upevnit obranyschopnost země.

Linie naší strany na výstavbu těžkého průmyslu spočívala ve vybudování vlastní základny těžkého průmyslu vybaveného novou technikou a rozvíjejícího se hlavně na základě vlastního přírodního bohatství a surovinových zdrojů a schopného v zásadě uspokojit vlastní výrobou potřeby našeho národního hospodářství, jak v materiálech, surovinách, tak i v palivu, energii a strojním zařízení. Je to linie budování samostatného moderního těžkého průmyslu.

Nejdůležitější otázkou při realizaci této linie naší strany bylo racionálně skloubit obnovu, rekonstrukci a novou výstavbu závodů těžkého průmyslu a správně skloubit rozvoj těžkého průmyslu s rozvojem lehkého průmyslu a zemědělství.

Těžký průmysl, který u nás byl, měl zaostalé technické vybavení, byl jednostranný a krutě zničený, nemohli jsme ho však kvůli tomu zanedbat. Naše strana, aby maximálně využila existující základnu těžkého průmyslu, nastoupila linii její obnovy, rekonstrukce a rozšíření na základě nové techniky a současné výstavby nových průmyslových odvětví a podniků, které v naší zemi chyběly.

Strana důsledně zajišťovala přednostní růst těžkého průmyslu a současně usilovala o budování ne samoučelného těžkého průmyslu, ale takového těžkého průmyslu, který by co nejefektivněji napomáhal rozvoji lehkého průmyslu i zemědělství a zvyšování životní úrovně lidu.

Tak jsme mohli v historicky krátké době a za poměrně malých nákladů vybudovat pevnou základnu těžkého průmyslu a na základě toho rychle rozvíjet lehký průmysl a zemědělství.

Náš těžký průmysl byl doplněn všemi hlavními odvětvími, vybaven novou technikou a mohl disponovat vlastní pevnou surovinovou základnou. V roce 1964 vyprodukoval těžký průmysl naší země 12,5 miliard KWh elektrické energie, 14 milionů 400 tisíc tun uhlí, 1 milion 340 tisíc tun surového železa a železných hrudek, 1 milion 130 tisíc tun oceli, více než 750 tisíc tun chemických hnojiv, 2 miliony 600 tisíc tun cementu a dále velké množství různých výrobních prostředků a strojních zařízení.

Jedním z největších úspěchů dosažených v budování těžkého průmyslu bylo vybudování vlastního strojírenského průmyslu.

Revizionisté propagovali „mezinárodní dělbu práce“, postavili se proti linii naší strany na budování těžkého průmyslu a zejména tvrdili, že stačí, když budeme u nás produkovat rudu a další suroviny a že vůbec nepotřebujeme rozvíjet strojírenský průmysl. My jsme se samozřejmě těmito názory neřídili.

Naše strana začala ještě za války stavět podzemní strojírenské závody a po válce rychle rozšiřovala strojírenský průmysl.

Při vstupu do pětiletky jsme ve velkém měřítku rozvíjeli strojírenský průmysl, abychom mohli pokud možno vlastními silami vyrábět nejen střední a malá strojní zařízení a součásti, ale i velká strojní zařízení, která potřebuje naše národní hospodářství.

Byla to velmi obtížná práce v podmínkách, kdy jsme neměli ani zkušenosti, ani technické znalosti. Je jasné, že nám nemohli pomáhat ti, kterým nebyl po chuti rozvoj strojírenského průmyslu v naší zemi. Když jsme poprvé začali vyrábět moderní strojní zařízení, počínaje traktory a automobily, museli jsme všechno, od projektování až po montáž, dělat vlastními silami. Naši dělníci a inženýrskotechničtí pracovníci přesto, že se opakovaly některé neúspěchy, zatli zuby a za cenu usilovného boje se jim nakonec podařilo vyrobít tato strojní zařízení a začali je vyrábět ve velkém množství. Všude, kde jen byly obráběcí stroje, jsme rozvinuli masové hnutí „stroj rodí stroje“, rychle jsme rozšířili základnu strojírenského průmyslu a spolu s tím jsme dodali našim pracujícím víru, že jsou schopni vyrobit jakékoliv stroje.

Strojírenský průmysl v naší zemi byl vybudován v průběhu takového těžkého boje. Naši pracující v tomto období získali zato

cenné zkušenosti, ještě více důvěřovali svým silám a schopnostem a šetrněji zacházejí se strojírenskými zařízeními, která vyrobili vlastníma rukama za cenu různých obtíží a obětí.

Přesto, že dříve nebyl v naší zemi strojírenský průmysl, vyrábějí se dnes v podstatě všechna strojní zařízení potřebná pro naše národní hospodářství v naší zemi, jako např. energetická, chemická, metalurgická zařízení, automobily, traktory, exkavátory a další velká strojní zařízení. Podíl strojírenského průmyslu na průmyslové výrobě činil v roce 1964 25,8% a podíl uvnitř země vyrobených strojních zařízení vzrostl na 94,3%.

Náš těžký průmysl, jehož jádrem je strojírenský průmysl, se dnes stal spolehlivou materiální základnou, která zásobuje všechna odvětví národního hospodářství moderní technikou a plně zabezpečuje politicko-ekonomickou nezávislost naší země.

Lehký průmysl byl jedním z nejzaostalejších odvětví v naší zemi. Proto jsme obrátili značné síly na to, abychom vybudovali vlastní základnu lehkého průmyslu, schopnou uspokojit potřeby lidu.

Politika naší strany v oblasti výroby spotřebních předmětů pro obyvatelstvo spočívala v paralelním rozvoji centrálního průmyslu ve velkém měřítku a místního průmyslu ve středním a malém měřítku.

Vystavěli jsme nemálo velkých centrálních průmyslových podniků, které jsou jádrem lehkého průmyslu, neustále jsme zlepšovali jejich technické vybavení, a tak jsme aktivně rozšiřovali výrobu různých spotřebních předmětů.

Avšak v důsledku hospodářské situace naší země nebylo možné současně stavět mnoho velkých podniků lehkého průmyslu a jen na jejich základě rychle odstranit zaostalost lehkého průmyslu, ani nebylo možné zcela zabezpečit rychle rostoucí potřeby lidu. Potřebovali jsme rozhodná opatření pro vyvolání novátorství ve výrobě předmětů široké spotřeby.

Na základě toho se naše strana rozhodla, že bude rozvíjet výrobu spotřebních předmětů pomocí celonárodního hnutí a vytyčila kurs výstavby nejméně jednoho místního průmyslového podniku v každém městě a okrese. Pracující ze všech oblastí celé země jako jeden muž přistoupili k realizaci této linie strany

a během několika měsíců postavili více než tisíc místních průmyslových podniků téměř bez pomoci státních prostředků, mobilizací nevyužitého místního materiálu a pracovních sil, a začali tak vyrábět velké množství různých spotřebních předmětů. Nyní je u nás více než 2000 místních průmyslových podniků a značně se zlepšilo i jejich technické vybavení. Náš místní průmysl produkuje více než polovinu celostátní výroby spotřebních předmětů.

Naše zkušenosti ukazují, že v oblasti lehkého průmyslu, s ohledem na jeho ekonomické a technické zvláštnosti, je účelné rozvíjet paralelně velké, střední i malé podniky a zejména v zaostalých zemích je široká výstavba místních podniků s poměrně jednoduchou technikou a nevelkými rozměry efektivní cestou ke zvýšení výroby spotřebních předmětů a k rychlému rozvoji průmyslu vůbec. Budování místního průmyslu má také velmi důležitý význam pro rovnoměrný rozvoj všech oblastí země, zejména pro sblížení průmyslu se zemědělstvím a pro postupnou likvidaci rozdílu mezi městem a vesnicí.

Tím, že jsme vybudovali vlastní základnu lehkého průmyslu z centrálního a místního průmyslu, mohli jsme spotřebním zbožím vyrobeným v naší zemi zabezpečit život našeho lidu. Jenom v textilním průmyslu vzrostla výroba textilu ve srovnání s produkcí před osvobozením 195krát a na jednoho obyvatele připadlo 25 m různých látek. Rychle se také rozvíjel potravinářský průmysl a výroba předmětů denní potřeby.

Naše spotřební předměty nedosahují ještě vysoké kvality ani požadovaného sortimentu. Přesto jsou naší pracující hrdi na to, že všechny spotřební předměty, jichž užívají, jsou vyrobeny vlastníma rukama a velmi rádi jich užívají. V blízké budoucnosti vyřešíme otázku zvýšení kvality spotřebních výrobků všeobecně na světovou úroveň a dalšího rozšíření sortimentu.

Velmi důležité místo v socialistické výstavbě zaujímá otázka vesnice.

Otázka vesnice je otázkou sociálně-ekonomického postavení rolníků jakožto spojenců dělnické třídy, otázkou rozvoje výrobních sil v zemědělství, které je jedním ze dvou velkých odvětví národního hospodářství. Dovězení socialistického združstevnění

zemědělství je historickým předělem v řešení této otázky. Neznamená to však ještě konečné vyřešení otázky vesnice.

Po ustavení socialistického zřízení na vesnici je třeba na základě neustálého upevňování tohoto zřízení silně rozvíjet výrobní síly v zemědělství, zabezpečit bohatý život rolníkům, likvidovat zaostalost vesnice způsobenou vykořisťovatelskou společností a postupně odstraňovat rozdíl mezi městem a vesnicí.

I v socialistické společnosti má zemědělství ve srovnání s průmyslem slabou materiálně-technickou základnu, kulturní úroveň vesnických obyvatel ve srovnání s městskými je nižší a rolníci jsou ideově zaostalejší než dělníci. V důsledku této zaostalosti vesnice oproti městu zůstalo i v zemědělství, na rozdíl od průmyslu, kde převládá všelidové vlastnictví, převládající formou družstevní vlastnictví a v důsledku toho zůstaly také třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem. Otázku vesnice je možné definitivně vyřešit pouze odstaněním rozdílu mezi městem a vesnicí, třídního rozdílu mezi dělnickou třídou a rolnictvem.

Pro úspěšné vyřešení otázky vesnice v socialistické společnosti je nutné důsledně uskutečnit technickou, kulturní a ideologickou revoluci na vesnici, všemi způsoby podporovat vesnici, neustále zlepšovat vedení a správu zemědělství, neustále přibližovat družstevní vlastnictví k všelidovému vlastnictví. Po dokončení združstevnění zemědělství jsme přistoupili na základě těchto principů k zajišťování práce na vesnici.

Dříve bylo naše zemědělství založeno na středověké zaostalé technice. Združstevnění bylo v naší zemi uskutečňováno téměř bez technické rekonstrukce zemědělství. Technická revoluce na vesnici se proto stala nejaktuálnější otázkou rozvoje socialistického družstevního zemědělství.

Naše strana úměrně s dokončováním združstevnění zemědělství a rozvojem průmyslu neprodleně přistoupila k technické revoluci na vesnici.

Za hlavní úkoly technické revoluce na vesnici určila strana irigaci, mechanizaci, elektrifikaci a chemizaci a přistoupila nejdříve k irigaci.

Poněvadž zemědělství, na rozdíl od průmyslu, je v mnohém závislé na přírodně-geografických a zejména klimatických pod-

mínkách, je irigace základní zárukou pro zabezpečení vysoké a stabilní úrody v zemědělství. Po válce jsme celonárodním hnutím přistoupili za pomoci velkých státních prostředků k velkému přetvoření přírody v zájmu zavedení irigace. Mohli jsme tak v podstatě překonat v zemědělství sucha a záplavy a vybudovali jsme pevnou výrobní základnu, která nezná neúrodu.

I v mechanizaci, elektrifikaci a chemizaci bylo dosaženo nemalých úspěchů. V současné době máme na vesnici 20 tisíc traktorů (přepočteno na 15 k), kdy na každých 100 čongbo obdělávané půdy připadá 1 traktor a asi 300 kg chemických hnojiv. Před osvobozením nebyla v našich vesnicích zavedena elektřina, ale dnes je elektrifikováno 95,5% všech vesnic a 81% všech vesnických domů.

Energicky jsme urychlovali irigaci, mechanizaci, elektrifikaci a chemizaci a neúnavně jsme usilovali o široké zavedení poznatků zemědělské vědy a pokrokové agrotechniky, zejména o rozvoj intenzivních metod v zemědělství.

V důsledku všech těchto opatření se v naší zemi rychle rozvíjela zemědělská výroba. Produkce zrnin ve srovnání s výrobou před osvobozením vzrostla dvakrát. Velkého rozvoje dosáhla také ostatní odvětví zemědělství, včetně živočišné výroby. Byla v podstatě vyřešena otázka potravin, která byla historicky jednou z nejobtížnějších otázek v naší zemi a nyní jsme již několik roků soběstační ve výrobě potravin.

V důsledku rozvoje zemědělských výrobních sil a energického průběhu kulturní a ideové revoluce na vesnici se změnil vzhled naší vesnice, zlepšil se život rolníků a ještě více se zvýšila úroveň politické uvědomělosti a poznání rolníků. Naše socialistické zřízení družstevního hospodaření v zemědělství se ještě upevnilo a rozvinulo a i ve vedení a řízení vesnického hospodářství je nastolen racionální systém.

Naše úspěchy v oblasti práce na vesnici ve srovnání s ohromnými úkoly budování socialistické vesnice jsou zatím ovšem ještě počáteční. Přesto jsme vybudovali pevnou základnu výstavby socialistické vesnice. Na základě vlastních úspěchů a zkušeností jsme také našli správný směr řešení otázky socialistické vesnice a jasně víme, co je nutné udělat v budoucnu na

úseku práce na vesnici. Naše strana a lid na základě dosažených úspěchů a v souladu s určeným směrem a úkoly bude i nadále úspěšně řešit otázku vesnice.

Jednou z nejdůležitějších otázek budování socialismu v zaostalé zemi je otázka výchovy národních kádřů.

V prvních letech po osvobození jsme pocítovali krajní nedostatek národních kádřů, zejména technických kádřů, a to byla jedna z největších obtíží v řízení státu a v ekonomicko-kulturní výstavbě. A proto otázka národních kádřů neustále vyvstávala před námi jako otázka velmi palčivá.

Při budování řad národních technických kádřů má důležitý význam otázka staré inteligence. Zda dokážeme získat starou inteligenci pro budování nové společnosti či ne — to má velký vliv na ekonomicko-kulturní rozvoj země a platí to zejména v počátečním období revoluce.

Samozřejmě, že stará inteligence naší země pocházela z velké části z majetných tříd a předtím sloužila imperialistům a vykořisťovatelské třídě. Avšak jakožto inteligence koloniální země trpěla útlakem a národní diskriminací ze strany cizích imperialistů a v důsledku toho vlastně byla revoluční.

Naše strana dostatečně zvážila důležitou úlohu, kterou hraje inteligence v budování nové společnosti a tyto zvláštnosti naší inteligence, a hned po osvobození připravila kurs na její získávání a převýchovu inteligence, která by sloužila pracujícímu lidu. Absolutní většina staré inteligence, inspirována takovýmto kursem strany, přešla po osvobození na stranu lidu a aktivně se účastnila revolučního boje a výstavby. Tak vložila a neustále vkládá cenný přínos ekonomicko-kulturní výstavbě naší země.

Naše stará inteligence se díky důsledné výchově strany v průběhu revolučního boje, zejména v průběhu zkoušek ve vlastenecko-osvobozené válce proti ozbrojené agresi amerických imperialistů, dnes přetvořila na vynikající socialistickou inteligenci a vyrostla v důležité národní kádry.

Naše strana věnovala největší pozornost převýchově staré inteligence a současně výchově nových národních kádřů z řad pracujícího lidu. Pro rychlé rozšíření řad národních kádřů přijala

strana kurs, podle něhož stavěla výchovu kádřů a vzdělání do popředí před veškerou jinou prací.

Neměli jsme sice zkušenosti, ani všechny náležité podmínky, ale přesto jsme v prvních letech po osvobození vystavěli dosti vysokých škol, včetně university a hromadně jsme rozšířili školskou síť všech stupňů. I v kruté době války jsme nadále vychovávali národní kádry a po válce jsme na tuto činnost soustředili ještě větší síly.

Již v roce 1956 byl v naší zemi zaveden systém povinné základní školní docházky a v roce 1958 povinné střední docházky. V blízké budoucnosti zavedeme povinnou devítiletou technickou školní docházku.

Dnes je v naší zemi více než 9000 škol všech stupňů, v nichž studuje více než jedna čtvrtina všeho obyvatelstva, z toho jenom vysokoškoláků je 156 tisíc.

Dalším důležitým kursem naší strany při vzdělávání a výchově kádřů je těsné skloubení všeobecného a technického vzdělání, vzdělání a výroby.

Reorganizací dřívějšího systému středoškolského vzdělání jsme zavedli systém technického vzdělání a dále jsme zlepšili náplň výuky, aby veškerá dorůstající generace zvládla všeobecné vědecké znalosti a také určité technické vědomosti. V naší zemi je také široce zaveden systém výuky při zaměstnání, jako je systém večerního a dálkového studia, závodních vysokých škol, vysokých škol komunismu a na základě toho mnoho pracujících bez přerušení zaměstnání získává střední a vyšší technické vzdělání.

Nehledě na obtížnou hospodářskou situaci naší země jsme překonali všechny překážky a těžkosti a věnovali jsme velké síly na výchovu kádřů a vzdělání, abychom se co nejdříve vymanili ze zaostalosti a neustále zvyšovali tempo našeho pokroku. V důsledku toho jsme v poměrně krátké době mohli získat řady vlastních národních kádřů a vychovat ještě více nových kádřů. Počet inženýrsko-technických pracovníků a odborníků ve všech odvětvích národního hospodářství naší země dosáhl v říjnu 1964 290 tisíc. Velké moderní závody a všechny ostatní závody a

podniky v naší zemi jsou výlučně vedeny a řízeny našimi vlastními národními inženýrsko-technickými kádry.

V severní části republiky jsme tak nejen ustavili pokrokové socialistické zřízení, ale zároveň jsme položili ekonomicko-kulturní základy, umožňující vlastními silami vést hospodářství v naší zemi. To je zárukou šťastného života našeho lidu a budoucího rozkvětu naší společnosti. Zároveň jakožto politické, hospodářské a kulturní upevnění naší revoluční základny je bezpečnou zárukou sjednocení naší vlasti a konečného vítězství korejské revoluce.

4. O otázce pevného zavedení čučche a realizace linie mas

Všechna naše vítězství a úspěchy v socialistické revoluci a výstavbě byly dosaženy díky marxisticko-leninskému vedení naší strany a díky revolučnímu boji našeho lidu za realizaci linie a politiky strany.

Aby správně vedla revoluční boj a výstavbu korejského lidu, bylo pro naši stranu především důležité důsledné zavedení čučche.

Zavést čučche znamená řídit se zásadami: řešit všechny otázky revoluce a výstavby samostatně a v souladu s reálnou situací naší země a hlavně s důrazem na vlastní síly. Je to reálné a tvůrčí stanovisko, které odmítá dogmatismus a aplikuje obecnou pravdu marxismu-leninismu a zkušenosti mezinárodního revolučního hnutí s ohledem na historické podmínky a národní zvláštnosti naší země. Je to nezávislé stanovisko, které odmítá orientaci na cizinu, vyvolává ducha obrození vlastními silami a vlastní problémy řeší s vlastní odpovědností.

Korejští komunisté uskutečňují revoluci v Koreji. Korejská revoluce je základním úkolem svěřeným korejským komunistům. Je zřejmé, že korejskou revoluci nemůže uskutečňovat ten, kdo nezná reálnou situaci Koreje a kdo ji pomíjí. Také i marxismus-leninismus se může stát mocnou zbraní naší revoluce pouze při aplikaci na reálnou situaci naší země.

Hlavním nositelem korejské revoluce je naše strana a lid a rozhodujícím faktorem vítězství korejské revoluce jsou také naše vlastní síly. Je jasné, že není možné uskutečnit revoluci pouze při orientaci na cizinu a že jiní lidé za nás korejskou revoluci neuskuteční. Mezinárodní pomoc a podpora revoluce je také důležitá, ale pouze tehdy, když budeme především my – hlavní nositelé revoluce – usilovat a bojovat, pak teprve můžeme rozvíjet revoluci a dovést ji do vítězného konce.

Na světě jsou země velké i malé, strany, které mají dlouhou bojovou historii, a strany, které ji nemají. Ale všechny strany jsou plně samostatné a rovnoprávné a na základě toho vzájemně těsně spolupracují. Každá strana vede revoluční boj v konkrétních podmínkách a konkrétní situaci té které země a prostřednictvím tohoto boje obohacuje mezinárodní revoluční hnutí zkušenostmi a přispívá jeho dalšímu rozvoji. Myšlenky čučche jsou v souladu s těmito principy komunistického hnutí a bezprostředně z něho vyplývají.

V důsledku podmínek a situace naší země, složitého charakteru a obtíží naší revoluce, se zavedení čučche stalo mimořádně důležitou otázkou pro korejské komunisty.

Naše strana rozhodně bojovala proti revizionismu a na obranu čistoty marxismu-leninismu a současně věnovala všechny své síly boji proti dogmatismu, poklonkování před velkými a zavedení čučche. Čučche v ideologii, samostatnost v politice, nezávislost v ekonomice, sebeobrana v obraně vlasti – takové je stanovisko, jehož se naše strana důsledně přidržuje.

Naše strana, pevně stojíc na pozicích marxismu-leninismu, samostatně určuje svoji politiku na základě studia a analýzy korejské reality. Odhodlaně plníme to, co je v souladu s principy marxismu-leninismu a realitou naší země, aniž bychom se omezovali nějakými hotovými schématy a pravidly.

Vážíme si zkušeností jiných zemí, ale přistupujeme k nim vždy kriticky. Užitečné zkušenosti přejímáme a nepotřebné a škodlivé nepřejímáme. V případě, že přejímáme dobré zkušenosti jiných zemí, přizpůsobujeme je situaci naší země.

Naše strana i ve vztahu k mezinárodnímu komunistickému hnutí a zejména k boji proti modernímu revizionismu důsledně

zastává vlastní stanovisko. Na základě vlastního samostatného posouzení a přesvědčení rozhodně bojujeme proti modernímu revizionismu, ale postupujeme vždy tak, aby to odpovídalo naší situaci. Jsme přesvědčeni, že jedině, když budeme zastávat toto stanovisko, můžeme správně vést boj proti revizionismu, přinést skutečný příspěvek obraně čistoty marxismu-leninismu a jednotě mezinárodního komunistického hnutí.

Jestliže bychom nezavedli čučche v ideově-politické sféře, oslabila by se naše schopnost samostatného myšlení, nemohli bychom projevovat žádnou iniciativu a nakonec bychom ani nebyli schopni rozlišit, co je správné a co ne a museli bychom slepě následovat cizí příklady. Jestliže bychom ztratili svou samostatnost a svébytnost, pak bychom se mohli dopustit revizionismu i dogmatismu, levého i pravého oportunismu ve všech jeho formách a projevech a nakonec ochromit revoluci a výstavbu.

V určitém období se i v naší zemi objevili mezi kádry lidé, kteří byli zasaženi dogmatismem a vlivem poklonkování před velkými zeměmi, a ti způsobili v naší práci značné škody. Dogmatici se nechtěli zabývat zkoumáním naší reality a úplně ji přehlíželi, přitom nekriticky přejímali cizí zkušenosti a chtěli je mechanicky kopírovat. Takoví lidé si zvykli vzhlížet jenom na druhé a napodobovat je, proto nakonec podlehli národnímu nihilismu, který považuje všechno vlastní za špatné a všechno cizí za dobré. Tyto tendence se nejvíce projevíly v ideové frontě. Dogmatici nestudovali politiku naší strany, neobjasňovali ji a nepropagovali, ale pouze papouškovali cizí názory. Dospěli až k tomu, že odmítali bojovou historii a revoluční tradice našeho lidu a pokoušeli se ve vědeckovýzkumné práci paralyzovat tvůrčí iniciativu našich vědců, ve školství kopírovat všechno cizí a podle toho vyučovat žáky, i v kultuře a umění odmítat všechno naše národní a propagovat pouze všechno cizí.

Zhoubnost dogmatismu se v naší zemi velmi zřetelně projevila za války a po válce se stala stále více nesnesitelnou úměrně s tím, jak rychle postupovala socialistická revoluce a socialistická výstavba. A nejen to, postupně jsme si v tomto období začali uvědomovat, že prostřednictvím dogmatismu k nám pronikají revizionistické proudy.

Na základě toho naše strana v roce 1955 vytyčila rozhodný kurs zavedení čučche a neustále vedla silný ideologický boj za jeho realizaci. Rok 1955 znamenal přelom v důsledném boji naší strany proti dogmatismu. Od té doby jsme také začali skutečně bojovat proti modernímu revizionismu, který se objevil v socialistickém táboře, a tak náš boj proti dogmatismu se spojil s bojem proti modernímu revizionismu.

Při zavádění čučche bylo především důležité upevnit marxisticko-leninské studium mezi kádry a členy strany a současně je pevně vyzbrojit ideologií naší strany, její linií a politikou. Energeticky jsme rozvíjeli ideologickou činnost mezi všemi kádry a členy strany tak, aby jejich myšlení bylo v souladu s myšlením strany, aby hluboce studovali politiku strany, při práci se opírali o ni a sebeobětavě bojovali za realizaci politiky strany. Naše zkušenosti ukazují, že když budou stranické řady ideologicky a organizačně pevně stmeleny, mohou překonat dogmatismus a zabránit pronikání revizionismu a správně vykonávat veškerou práci v souladu se záměry strany.

Současně s tím jsme mezi všemi straníky i mezi pracujícími rozhodně prohlubovali studium minulosti i současnosti naší země, revolučních a kulturních tradic našeho lidu. Usilovali jsme o to, aby ve všech oblastech ideologické fronty, počínaje vědou, školstvím, kulturou a uměním, byl kladen hlavní důraz na národní hodnoty, abychom oživovali národní tradice, přejímali a rozvíjeli nejlepší národní dědictví, abychom i pokrokovou kulturu cizích zemí přijímali ne celou, ale podle našeho vkusu.

Takováto opatření značně zvyšovala národní sebevědomí a pocit samostatnosti našeho lidu a povzbuzovala ho k tomu, aby vystupoval proti tendencím mechanického kopírování ciziny a snažil se vše provádět v souladu se skutečností naší země. V důsledku zavedení čučche se velmi rychle rozvíjela věda a technika a objevily se kvalitativní změny v oblasti školství a výchovy kádru, vzkvétala a rozvíjela se nová socialistická národní kultura, která odpovídá životu a cítění našeho lidu.

Naše strana se spolu se zavedením čučche v politicko-ideologické oblasti pevně přidržovala zásad obrození vlastními

silami v oblasti hospodářství a linie budování samostatné národní ekonomiky.

Bez ducha obrození vlastními silami nelze důvěřovat vlastním silám, ani jaksepatří usilovat o mobilizaci vnitřních zdrojů země a v důsledku toho není možné splnit velkou revoluční věc. Vedeme revoluční boj i výstavbu s odhodláním dovršit vlastními silami korejskou revoluci a vlastní prací a vlastními zdroji vybudovat v naší zemi socialismus a komunismus.

Samozřejmě plně uznáváme důležitost mezinárodní podpory a solidarity a také nutnost pomoci jiných zemí. Odmítáme však chybná ideová hlediska a postoje, spočívající pouze v očekávání příhodné situace v mezinárodních vztazích, a tak oslabující vlastní revoluční boj nebo spoléhající pouze na pomoc z venku bez vynaložení jakéhokoliv vlastního úsilí. Klademe hlavní důraz jak v revolučním boji tak ve výstavbě na obrození vlastními silami a pomoc a podporu z venku pokládáme za druhořadou; teprve bojem v takovémto duchu můžeme maximálně urychlit revoluci a výstavbu v naší zemi a také přispět rozvoji mezinárodního revolučního hnutí.

V období poválečné obnovy dostala naše země od bratrských zemí ekonomicko-technickou pomoc v hodnotě asi 500 milionů rublů (550 milionů dolarů) a to nám samozřejmě velmi pomohlo v obnově a výstavbě. Avšak i tehdy jsme pokládali za podstatné plné mobilizování síly našeho lidu a vnitřních zdrojů a přitom jsme se snažili efektivně využívat i pomoci bratrských zemí. Rozhodující roli v poválečné obnově a výstavbě ve skutečnosti sehrály naše vlastní síly. Není ani třeba hovořit o úspěších dosažených v hospodářské výstavbě naší země v letech po tomto období.

Takovým způsobem jsme vybudovali pevnou samostatnou základnu národní ekonomiky na principech obrození vlastními silami.

Ekonomická samostatnost je nevyhnutelnou podmínkou výstavby bohatého, mohutného a cilizovaného nezávislého státu. Bez vybudování samostatné národní ekonomiky není možné zajistit politickou nezávislost země, rozvíjet výrobní síly a zvyšovat životní úroveň lidu.

Socialismus znamená plnou likvidaci jak třídního vykořisťování tak národní nerovnoprávnosti a vyžaduje všestranný rozvoj ekonomiky, vědy a techniky. A proto je úplně přirozené, že socialistická ekonomika musí být komplexně rozvinutou samostatnou ekonomikou.

Vůbec nemáme v úmyslu stavět se proti hospodářské spolupráci mezi zeměmi a budovat socialismus za zavřenými dveřmi. To, proti čemu stojíme, jsou velmocenskošovinistické tendence směřující k tomu, aby byl pod záminkou „hospodářské spolupráce“ a „mezinárodní dělby práce“ omezován samostatný a komplexní rozvoj ekonomiky jiných zemí a aby byly touto cestou podrobeny. Jsme přesvědčeni, že všechny země musí vzájemně spolupracovat na základě výstavby samostatné národní ekonomiky; teprve za takovýchto okolností je možné rozšiřovat a rozvíjet hospodářskou spolupráci mezi zeměmi na principech úplné rovnoprávnosti a vzájemné výhody.

Naše země dnes rozvíjí hospodářství hlavně na základě vlastní techniky, vlastních zdrojů, vlastních kádru a sil našeho lidu a vnitrostátní potřebu výrobků těžkého a lehkého průmyslu i zemědělství uspokojuje v podstatě vlastní výrobou.

Pokud jde o hospodářské styky naší země s jinými státy, realizujeme je doplňovací výměnou zboží a vzájemnou spoluprací prostřednictvím zahraničního obchodu a různými dalšími formami na základě zásad plné rovnoprávnosti a vzájemné výhody.

Vybudováním pevné samostatné základny národní ekonomiky jsme získali vlastní hospodářskou základnu, umožňující dále rozmnožit bohatství naší země, značně zvýšit životní úroveň lidu a ještě více rozšířit a rozvinout hospodářskou spolupráci s jinými zeměmi. Naše hospodářská samostatnost je také spolehlivou materiální základnou pro zabezpečení politické nezávislosti a upevnění obranyschopnosti země.

Při řízení revoluce a výstavby naší stranou bylo jedním z nejdůležitějších problémů zavedení čučche a zároveň realizace linie mas.

Naše strana se ve své veškeré činnosti důsledně řídila revoluční linií mas, považujíc za rozhodující záruku urychlení socia-

listické revoluce a výstavby maximální mobilizaci tvůrčích sil lidových mas a všestranné rozvíjení jejich nadšení, tvůrčí iniciativy a schopností.

Naše strana dosáhla obrovských úspěchů v socialistické revoluci a socialistické výstavbě na základě vysokého revolučního nadšení a nevyčerpatelných tvůrčích sil našeho lidu, který vzal svůj osud do vlastních rukou a začal budovat nový život. Vždy, když narážela na překážky a zkoušky, strana je překonávala tím, že důvěřovala lidovým masám, radila se s nimi a mobilizovala jejich sílu a moudrost.

Úspěšně jsme rovněž splnili mnoho velkých a těžkých úkolů ve výstavbě na základě rozšíření masového hnutí. Hnutí „stroj rodí stroje“, výstavba místních průmyslových závodů, velká díla přetváření přírody, obnova a výstavba zbořených měst a vesnic – to vše bylo uskutečněno masovým hnutím všeho lidu.

V naší zemi se rychle rozvíjela masovým hnutím i věda a technika za tvůrčí spolupráce vedců a techniků s dělníky a rolníky. Také literatura a umění den ze dne vzkvétají do plné krásy na základě spojení činnosti profesionálních spisovatelů a umělců s literární a uměleckou činností širokých mas.

Metoda opřít se o masy a uvádět do pohybu široké masy – to je revoluční a aktivní metoda, metoda, která umožňuje maximální mobilizaci všech potencionálních sil a možností pro revoluci a výstavbu.

Marxisticko-leninská strana musí vždy realizovat linii mas, a to jak před uchopením moci, tak po jejím uchopení, jak v revolučním boji, tak ve výstavbě. Avšak jestliže strana uchopí moc, zvyšuje se nebezpečí, že bude narušena linie mas. Naše strana od prvního dne svého založení po osvobození vedla vládu a mnozí naši pracovníci neměli téměř žádné zkušenosti v revolučním boji a masové práci z minulosti. V zájmu realizace linie mas byla z toho důvodu pro nás zvláště důležitá otázka zlepšení způsobu a stylu práce pracovníků.

Naše strana rozvinula mezi pracovníky tvrdý ideologický boj za odstranění byrokratismu a za revoluční přístup k masám. Strana neúnavně usilovala o to, aby si všichni pracovníci osvojili revoluční způsob práce, spočívající v tom, že budou docházet

hluboko mezi masy, radit se s masami, čerpat od mas sílu a moudrost a jejich mobilizací řešit vyvstávající úkoly.

Způsob práce, který se v naší zemi nazývá způsob čchongsanni, – to je konkretizace a rozvinutí linie mas naší strany v souladu s novou skutečností budování socialismu. Podstata způsobu čchongsanni spočívá v tom, že nadřízené orgány pomáhají podřízeným orgánům, nadřízení pomáhají podřízeným a plní se revoluční úkoly posunutím politické práce do popředí a mobilizací mas.

Prostřednictvím popularizace způsobu čchongsanni jsme rozhodně zlepšili způsob a styl práce našich pracovníků a dosáhli jsme obrovského přelomu v práci stranických, státních i ekonomických orgánů.

Stavět politickou práci do popředí – to je nejdůležitější otázkou při rozvíjení revolučního nadšení a tvůrčí síly lidových mas.

Komunisté vždy bojují za obranu zájmů lidu a za jeho štěstí a v zájmu toho je třeba uvědomovat a mobilizovat široké lidové masy. Jednou z podstatných předností socialismu je to, že za tohoto zřízení pracující, osvobození z vykořisťování a útlatu, pracují s uvědomělým nadšením a iniciativou ve jménu země a společnosti a pro své vlastní štěstí.

Dobrá politická práce mezi masami, aby se uvědoměle mobilizovaly k plnění revolučních úkolů, je účinným způsobem práce, který vyplývá ze samotné povahy komunisty, ze samé podstaty socialistického zřízení.

Základní chybou je přehlížení politické práce, orientace pouze na praktickou ekonomickou a technickou činnost, nezvyšování politicko-ideové uvědomělosti pracujících a sledování pouze materiálních zájmů.

Naše strana se pevně přidržovala zásady stavět politickou práci do čela všech ostatních činností.

Při plnění jakýchkoli revolučních úkolů jsme především důsledně objasňovali a vštěpovali všem straníkům a masám politiku strany, týkající se těchto úkolů a snažili jsme se dosáhnout toho, aby oni sami v masovém měřítku diskutovali způsob plnění stranické politiky a s vysokým politickým uvědoměním a nadše-

ním bojovali za realizaci politiky strany. Abychom současně zvýšili třídní uvědomění a politicko-ideovou úroveň pracujících, energicky jsme mezi nimi prováděli komunistickou výchovu společnou s výchovou v duchu politiky strany a revolučních tradic.

Politická práce je práce s lidmi a to je základ stranické práce. Bez stranického vedení není možné mobilizovat masy a vybudovat socialismus a komunismus. Pouze na základě zvyšování vedoucí úlohy strany a neustálého upevňování stranické práce ve všech oblastech jsme mohli úspěšně realizovat zásadu stavět politickou práci do popředí.

Touto cestou jsme pevně uchopili do svých rukou politickou práci, práci s lidmi, což je základ stranické práce a díky tomu jsme mohli důsledně rozvíjet revoluční nadšení a tvůrčí síly našich pracujících a vyvolávat masové hrdinství a masový pracovní vzestup.

Zvyšovat vedoucí úlohu strany, důsledně stavět do popředí politickou práci a s tím správně spojit ekonomickou a technickou práci, neustále zvyšovat politické uvědomění a úroveň poznání pracujících a s tím správně skloubit materiální zainteresovanost, to jsou základní metody práce naší strany při mobilizaci mas k socialistické výstavbě.

Jednou z nejdůležitějších otázek při realizaci linie mas naší strany byla otázka výchovy a převýchovy mas všech vrstev obyvatelstva a jejich těsné semknutí kolem strany.

Politická jednota a semknutost lidu v severní části republiky je nejen rozhodující zárukou výstavby nového života na severu země, ale také jedním ze základních faktorů sjednocení vlasti a vítězství korejské revoluce.

Naše strana důsledně a neúnavně usilovala o pevné semknutí všech vrstev obyvatelstva na severu země kolem strany a o změnu naší revoluční základny v ještě pevnější politickou sílu.

V důsledku dlouhotrvající koloniální nadvlády japonského imperialismu, rozkolu země a zejména v důsledku třenice, kterou v době války zaseli nepřátelé, je společensko-politická struktura našeho obyvatelstva velmi složitá. Jenom kvůli tomu však nemů-

žeme uskutečnit revoluci pouze s čistými, minulostí nezatíženými lidmi a zavrhnout ty, kteří mají složitý původ a sociálně-politický život.

Naše strana se zde řídila kursem těsného spojení třídní linie s linií mas a získávání všeho lidu na stranu revoluce kromě nevelkého počtu pokřivených elementů. Jsme přesvědčeni, že v podmínkách, kdy již zvítězilo socialistické zřízení, rozhodně zmohutněla síla strany, neotřesitelně se upevnila její autorita a důvěra mezi masami, můžeme vychovat a převychovat všechny lid kromě zarytých reakcionářů pocházejících z nepřátelské třídy.

Proto jsme pracovali tak, abychom mohli směle důvěřovat také lidem se složitým původem a složitým sociálně-politickým životem, pokud v současné době podporují naši stranu a projevují nadšení v práci, abychom je mohli přijmout mezi sebe a vytvořit podmínky pro jejich spokojenou práci.

Život nás plně přesvědčil o správnosti tohoto kursu naší strany. V důsledku realizace tohoto kursu jsme mohli vychovávat a převychovávat široké masy všech vrstev obyvatelstva a stále je úspěšně vychováváme a převychováváme. Nehledě na to, že struktura našeho obyvatelstva je složitá a že stojíme přímo tváří v tvář nepřítelům, naše strana dnes skálopevně semkla kolem sebe lidové masy a v naší společnosti vládne radostná a perspektivní atmosféra.

Celonárodní hnutí čchollima, které se neustále energicky rozvíjí v naší zemi — to je nejskvělejší ztělesnění linie mas naší strany.

Hnutí čchollima je masové hnutí, které organicky spojuje kolektivní novátorství v oblasti hospodářské a kulturní výstavby s výchovou a převýchovou pracujících. Prostřednictvím hnutí čchollima se všestranně projevuje všechna moudrost, nadšení a tvořivá síla našeho lidu, rozvíjí se novátorství ve všech oblastech hospodářství, kultury, ideologie i morálky a neobyčejně se urychluje výstavba socialismu v naší zemi.

Hnutí čchollima je generální linií naší strany v socialistické výstavbě. Podstata této linie spočívá v tom, aby výchovou a převýchovou se všichni pracující v duchu komunistických idejí ještě pevněji semkli kolem strany, důsledně se rozvíjelo jejich revo-

luční nadšení a tvůrčí schopnosti a na základě toho aby byl socialismus budován ještě lépe a rychleji.

Budeme neustále rozšiřovat, prohlubovat a rozvíjet hnutí čchollima, a tak ještě více urychlíme budování socialismu v severní části naší země.

5. O jihokorejské revoluci.

Jihokorejská revoluce jakožto revoluce, jejímž cílem je osvobodit polovinu území a dvě třetiny obyvatelstva naší země, které jsou dosud v závislosti na cizích imperialistech, je důležitou součástí celokorejské revoluce. Pro sjednocení vlasti a dosažení vítězství korejské revoluce je nutné upevňovat socialistickou moc v severní části země a zároveň revoluční síly v jižní Koreji, urychlit socialistickou výstavbu v severní části a zároveň uskutečnit revoluci v jižní Koreji.

Američtí imperialisté od prvního dne okupace jižní Koreje prováděli politiku vojenské agrese a koloniální poroby. V důsledku toho se jižní Korea úplně přeměnila v kolonii a vojenskou základnu amerického imperialismu.

Jihokorejská „vláda“, to je loutkový režim vytvořený podáky amerických imperialistů a je pouze nástrojem, který oddaně plní pokyny amerických pánů.

Američtí imperialisté prostřednictvím tohoto loutkového režimu a vnadidla „pomoci“ uchopili do svých rukou všechny oblasti jihokorejské politiky, hospodářství, kultury a vojenství.

Pod záminkou „společné obrany“ bezprostředně vrhli do jižní Koreje americká agresivní vojska v počtu asi 60 tisíc mužů. A nejen to, velitel amerických vojsk jménem tzv. „velitele vojsk OSN“ drží plně ve svých rukou právo velet jihokorejské armádě.

Americká vojska okupují jižní Koreu a barbarsky ubíjejí a ponižují nevinné jihokorejské obyvatelstvo. Dovezli do jižní Koreje jaderné a raketové zbraně, přeměnili ji ve svou agresivní vojenskou základnu a jsou stálou hrozbou míru v Koreji.

„Pomoc“ amerických imperialistů jižní Koreji je hlavním nástrojem agrese a loupeže.

Američtí imperialisté dali jižní Koreji v rámci „pomoci“ od roku 1945 do roku 1964 přibližně 12 miliard dolarů, z toho hospodářská „pomoc“ činí 3 miliardy 600 milionů dolarů a vše ostatní je vojenská „pomoc“.

Vojenská „pomoc“ amerických imperialistů pokrývá část vojenských výdajů na udržování jihokorejské loutkové armády, která čítá 600 tisíc mužů. Jihokorejská armáda je žoldněská armáda, která výhradně slouží agresivní politice amerického imperialismu. Výdaje amerických imperialistů na udržování jedné divize jihokorejské loutkové armády činí pouze jednu pěťadvacetinu výdajů na udržování jedné americké divize. Proto američtí imperialisté násilně mobilizují jihokorejské chlapce a muže středních let, zneužívají je pro své agresivní cíle, tak velkolepě „ušetří“ své vojenské výdaje a veškerou tíhu vojenských výdajů převedou na jihokorejské obyvatelstvo. Na místo své vlastní armády vytvořili obrovskou námezdní loutkovou armádu, a tak předstírají, že jihokorejská armáda slouží nějakým národním zájmům a sami sebe vydávají za nějaké „pomocníky“.

Také hospodářská „pomoc“ amerických imperialistů není nic jiného než nástroj podrobení jihokorejského hospodářství vojensko-agresivním a koloniálně-loupeživým cílům amerického imperialismu. Američtí imperialisté zahrnuli „fond pomoci“ do rozpočtu loutkové vlády, takže mají plně ve svých rukou rozpočet této „vlády“ a formou poskytování úvěru z tohoto fondu kontrolují jihokorejské finanční orgány a podniky. Ovládají tak 45–50% jihokorejského finančního rozpočtu, 30% úvěrových a finančních prostředků a monopolizují 70–80% veškerého zásobování materiálem a 80% importu. Jihokorejské hospodářství je dnes plně závislé na USA a jihokorejské finanční i hospodářské orgány a podniky jsou v takové situaci, že bez „pomoci“ amerických imperialistů nemohou provozovat.

To všechno jasně dokazuje, že skutečným vládcem v jižní Koreji je americký imperialismus.

Američtí imperialisté po okupaci jižní Koreje zreformovali některé sociálně-ekonomické vztahy v jižní Koreji, aby si připravili ještě výhodnější základnu své koloniální nadvlády.

Američtí imperialisté při agresi v jižní Koreji přikládali prvořadý význam formování kompradorského kapitálu jakožto prostředníka pro odbyt přebytků ze své země, nositele pronikání soukromého kapitálu USA, pomahače při vydírání bohatství a místního dodavatele vojenského materiálu.

Základnu pro kompradorský kapitál vybudovali tak, že téměř bezplatně předávali soukromým kapitalistům a spekulantům majetek, který dříve patřil japonským imperialistům, nebo jim dali možnost monopolizovat právo na koupi a prodej zboží, dovezeného americkými imperialisty do jižní Koreje v rámci „pomoci“, a tak vytěžit velký zisk. V důsledku toho dnes asi 500 kompradorských kapitalistů ovládá přibližně 40% zpracovatelského průmyslu, 80% důlního průmyslu a více než 50% zahraničního obchodu jižní Koreje, zatím co v době nadvlády japonských imperialistů činil podíl jihokorejského kompradorského kapitálu ve struktuře důležitých odvětví jihokorejského průmyslu pouze 6%.

Američtí imperialisté udržují na jihokorejské vesnici dřívější systém feudálního vykořisťování, vyhovující jejich koloniální nadvládě a útisku. Provedli sice v jižní Koreji tzv. „pozemkovou reformu“, ale nebylo to nic jiného než oklamání jihokorejských rolníků, kteří pod vlivem pozemkové reformy v severní Koreji požadovali půdu. I po uskutečnění „pozemkové reformy“ vládnou na jihokorejské vesnici feudálně-vykořisťovatelské vztahy a hospodářství rolníků zchudla ještě více, než byla předtím.

Dnes ovládá v jižní Koreji 40% celkové plochy zemědělské půdy asi sto tisíc statkářů a vykořisťuje tak 1 milion 400 tisíc zemědělských rodin. Jihokorejští rolníci musí 50–60% úrody odevzdávat jako nájemné a většina z nich je zadlužena u statkářů a kulaků.

Američtí imperialisté takto ustavili v jižní Koreji po okupaci systém koloniální nadvlády a na základě toho provádějí bezpříkladně politiku vojenské diktatury vůči jihokorejskému obyvatelstvu.

Policejně-byrokratické sbory v jižní Koreji dosahují počtu 155 tisíc mužů. Počet politických agentů nasazených proti jihokorejskému obyvatelstvu činí v současné době 370 tisíc mužů.

Tento koloniální sociálně-politický a hospodářský režim hrubě omezuje rozvoj jihokorejského hospodářství a demokratické společnosti.

Národní hospodářství jižní Koreje je dnes úplně zbankrotované a úroveň průmyslové výroby dosahuje pouze 85% úrovně v době osvobození.

Hlubokou krizi prožívá i jihokorejské zemědělství. Objem zemědělské výroby dnes ve srovnání s objemem v době osvobození klesl na dvě třetiny. Jižní Korea, která dříve byla známá jako obilnice naší země, se dnes stala zemí chronického hladu a musí každoročně dovážet 800 tisíc – 1 milion tun obilí.

Počet nezaměstnaných a polozaměstnaných v jižní Koreji dnes dosahuje asi 7 milionů lidí a každoročně na jaře v době jarního hladu trpí v důsledku nedostatku potravin minimálně 1 milion zemědělských rodin.

Národní kultura a krásné zvyky a obyčeje korejského lidu jsou dnes úplně pošlapány a všechno zdravé ve společenském životě otravuje skrz naskrz prohnílý, úpadkový americký způsob života.

Lid je politicky plně v bezpráví a žije v teroru a násilí.

Takováto hospodářská katastrofa a tragické sociální postavení obyvatelstva v jižní Koreji vytváří hluboké sociálně-třídní a národní protiklady.

Základní protiklady jihokorejské společnosti v současné době jsou protiklady mezi americkými imperialisty a s nimi spřaženými statkáři, kompradorskými kapitalisty a reakčními byrokraty na jedné straně a dělníky, rolníky, městskou maloburžoasií a národními kapitalisty na straně druhé.

Pro dosažení svobody a osvobození musí proto jihokorejský lid vyhnat agresivní síly amerického imperialismu a svrhnout s nimi spřažené statkáře, kompradorské kapitalisty a reakční byrokracii, přičemž americký imperialismus je prvořadým objektem boje jihokorejského lidu.

Bez vyhnání agresivních vojsk amerického imperialismu a bez odstranění jeho koloniální nadvlády v jižní Koreji není možné dosáhnout svobody ani osvobození jihokorejského obyvatelstva, pokroku jihokorejské společnosti a ani sjednocení vlasti.

A proto je jihokorejská revoluce jednak národně-osvobozenou revolucí proti agresivním silám cizího imperialismu, jednak demokratickou revolucí proti feudálním silám.

Hybnou silou revoluce v jižní Koreji je dělnická třída a její nejspolehlivější spojenec – rolnictvo a dále studenti, inteligence a třída malých vlastníků, kteří se stavějí proti silám imperialismu a feudalismu. Protiimperialistického a protifeudálního boje se mohou účastnit i národní kapitalisté.

Naše strana za podpory socialistických sil severní Koreje mobilizuje v jižní Koreji všechny vlastenecké a demokratické síly a vede důsledný a nesmiřitelný boj za uskutečnění protiimperialistické a protifeudální demokratické revoluce.

Na cestě jihokorejské revoluce stojí mnoho překážek a obtíží.

Příčiny složitosti, obtíží a zlouhavosti nejen jihokorejské revoluce, ale i celokorejské revoluce, spočívají v okupaci jižní Koreje agresivní armádou amerického imperialismu a v jeho agresivní politice.

Američtí imperialisté nepotřebují jižní Koreu pouze jako odbytiště přebytečných výrobků a zásobovací základnu strategického potenciálu. Potřebují ji jako výchozí základnu pro okupaci celé Koreje, platformu proti Sovětskému svazu a Čínské lidové republice, pro agresi proti asijskému kontinentu a dále jako strategický opěrný bod pro ovládnutí celého světa.

A z toho důvodu dnes američtí imperialisté, i když jsou dnes na celém světě ve slepé uličce, umístili v jižní Koreji více než polovinu své pozemní armády v oblasti Tichého oceánu.

Jihokorejská revoluce má tedy za objekt boje silné nepřátele – nejvíce ukrutné a záluďné americké imperialisty.

Jižní Korea se stala centrem a doupětem vnitřní reakce.

V jižní Koreji na rozdíl od severní Koreje nebyly po osvobození likvidovány pozůstatky sil japonského imperialismu. Američtí imperialisté chránili a aktivně shromažďovali pozůstatky sil ja-

ponského imperialismu, aby si vybudovali základnu své koloniální nadvlády. Bývalé projaponské síly se nyní staly proamerickými silami a postupně stále více narůstaly.

Když se prohloubil revoluční boj v severní Koreji a byl zasazen úder kontrarevolučním elementům, část statkářů, kompradorských kapitalistů, projaponských přísluhovačů, národních renegátů, pokřivených byrokratů a fašistických elementů sběhla také do jižní Koreje a spojila se s jihokorejskými reakčními silami.

Kromě toho se do jižní Koreje dostalo nemálo reakčních sil ze zahraničí.

Takto koncentrované vnitřní reakční síly vytvořily v dohodě se zahraničními silami kontrarevoluční síly a postavily se tváří v tvář silám revoluce.

V jižní Koreji také hluboce zakořenily „protikomunistické“ myšlenky. Na základě toho, že ve struktuře obyvatelstva zaujímala absolutní většinu vrstva malé buržoasie a kulturní úroveň mas byla velmi nízká, japonští imperialisté zlovolně šířili „protikomunistické“ myšlenky během minulých 36 let a po osvobození američtí imperialisté a jejich přísluhovači ještě více zesílili „protikomunistickou“ propagandu.

Lidová armáda v době vlastenecko-osvobozené války prováděla mezi lidem v osvobozených oblastech ideově-osvětovou práci, ale poněvadž to byla krátká doba, její vliv nebyl velký.

A tak ještě nemálo lidí v jižní Koreji je klamáno nepřátelskou „protikomunistickou“ propagandou, to je jedna z velkých překážek rozvoje jihokorejské revoluce.

V důsledku všech těchto okolností probíhá jihokorejská revoluce ve velmi těžkých podmínkách a musí překonávat mnohé překážky.

Bez ohledu na to se od osvobození až do dnešního dne energicky rozvíjí boj jihokorejského lidu proti koloniálně-fašistické nadvládě amerických imperialistů a jejich přísluhovačů za právo na existenci, demokracii a sjednocení vlasti.

Hned po osvobození 15. srpna se v jižní Koreji rychle rozvíjelo dělnické hnutí a pod jeho vlivem narůstal také boj různých vrstev obyvatelstva.

Jihokorejský lid, inspirován revolučními úspěchy na severu země, se rozhodně postavil proti politice koloniální poroby amerického imperialismu a požadoval nezávislost a samostatnost vlasti a uskutečnění demokratických reforem, tak jako byly uskutečněny na severu země.

Generální stávka jihokorejských dělníků v září 1946, která požadovala zabezpečení dodávek potravin, zvýšení mezd, okamžité přerušování veškerých represálií americké vojenské správy, schválení demokratického zákona o práci, se v říjnu rozvinula do celonárodního protiamerického povstání, kterého se účastnilo asi 2 miliony 300 tisíc vlastenců.

I po té neustále zesiloval protiamerický boj jihokorejského lidu za záchranu vlasti, včetně vlasteneckého boje, který propukl 7. února 1948 proti příjezdu „Komise OSN o otázkách Koreje“, kterou zřídili američtí imperialisté, a boje proti zrádcovským separátním volbám 10. května.

Také mezi vojáky loutkové armády propukaly boje. Kupříkladu v říjnu 1948 ve městě Rjosu vzplanulo vojenské povstání proti represím a zvěrstvům amerických imperialistů a jejich přísluhovačů vůči obyvatelstvu, k povstalcům se připojili i místní obyvatelé, svrhli loutkové správní orgány a dokonce se dočasně zmocnili celého města Rjosu.

Všechny tyto nepokoje dokázaly, že jihokorejský lid rozhodně vystupuje proti politice koloniální poroby amerických imperialistů a proti zradě vnitřní reakce a že energicky požaduje svobodu a nezávislost vlasti a ustavení demokratického systému, ve velké míře také demonstrovaly revolučnost a sílu lidových mas.

V důsledku vytvoření jihokorejského separátního loutkového režimu v květnu 1948 a fašistické politiky amerických imperialistů a Li Syn Manovy kliky se dočasně omezil boj jihokorejského lidu.

Američtí imperialisté a Li Syn Manova klika mobilizovali na potlačení masového hnutí oddíly americké armády vybavené nejmodernějšími zbraněmi, zatýkali, věznili a bez rozmyslu zabíjeli vlastence.

Američtí imperialisté současně zneužili frakcionářů a špiónů, kteří tehdy pronikli do vedení Jihokorejské strany práce, k zálučným intrikám na zasévání rozkolu a dezorganizace uvnitř revolučních sil. Tak byla organizace strany v jižní Koreji v tomto období úplně rozbita a revoluční síly rozdrobeny.

V poválečném období vstoupil boj jihokorejského lidu postupně do nové etapy.

Jihokorejský lid se po válce inspiroval úspěchy socialistické výstavby na severu země a nadále rozhodně bojoval proti americkým imperialistům a jejich přísluhovačům za demokratické svobody a práva.

V masovém lidovém povstání, které propuklo v dubnu 1960 a jehož středem byli jihokorejští studenti a mládež, byla svržena loutková vláda Li Syn Mana, dlouholetého přísluhovače amerických imperialistů. Bylo to první vítězství v boji jihokorejského lidu a velký úder koloniálnímu režimu amerických imperialistů.

Pád Li Syn Manovy loutkové vlády znamenal především úpadek jeho veškeré protilidové politiky a psychózy o nechvalné známém „pochodu na sever“.

Jihokorejské obyvatelstvo v tomto hrdinném boji demonstrovalo svůj revoluční duch, získalo cenné zkušenosti a poučení a politicky velmi vyspělo.

Po dubnovém lidovém povstání se situace v jižní Koreji rychle rozvíjela ve prospěch revoluce, zesílil bojový duch mas proti americkým imperialistům a jejich přísluhovačům za samostatné mírové sjednocení vlasti.

Boj jihokorejského lidu přerůstal tak v boj za stržení přehrad mezi severem a jihem pod heslem „jedině sjednocení je cesta k životu“.

Američtí imperialisté, kteří pocítili v průběhu těchto událostí v jižní Koreji po dubnovém lidovém povstání velké nebezpečí, poštváli fašistické elementy uvnitř armády, zorganizovali vojenský převrat a posléze nahradili režim Čang Mjona, který byl druhou loutkovou vládou, vojenskofašistickým režimem Pak Čong Hiho.

Výsledkem toho však bylo pouze ještě další prohloubení krize koloniální nadvlády amerických imperialistů.

V minulém roce znovu propukl v jižní Koreji velký prot imperialistický a protifašistický boj studentů a mládeže.

Tento boj začal zpočátku bojem proti nové agresi japonského militarismu, za zmaření „jihokorejsko-japonských jednání“, postupně nabyl protivládního charakteru a přerostl v boj za svržení režimu Pak Čong Hiho.

Vlastenecký a pokrokový boj studentů a mládeže, který trval více než 70 dní, od 24. března do 5. června, zasadil další velký úder klíče Pak Čong Hiho a americkým imperialistům.

Američtí imperialisté a režim Pak Čong Hiho nyní zesilují uvnitř země fašistický útlak a politiku vydírání vůči obyvatelstvu, aby potlačili vystoupení studentů, mládeže a lidových mas, v zahraničních vztazích spíchají s uzavřením paktu s japonskými militaristy a s vytvořením systému společné obrany „proti komunismu“ v severovýchodní Asii.

Takovéto machinace amerických imperialistů a režimu Pak Čong Hiho nemohou však zabránit den ze dne se prohlubující krizi koloniální nadvlády a zlomit vlastenecký duch jihokorejského lidu, který se postavil proti koloniální nadvládě amerických imperialistů a usiluje o dosažení svobody a nezávislosti vlasti.

Protiklady mezi demokracií a reakcí, vlasteneckými silami revoluce a agresivními silami imperialismu se dnes v jižní Koreji stále více přirostávají a imperialistické a reakční síly jsou den ze dne izolovanější a slabší.

Postupně narůstá mezi obyvatelstvem národní a třídní uvědomění, zesilují se rychle protiamerické nálady a den ze dne sílí tendence za samostatné mírové sjednocení. Jihokorejské obyvatelstvo se neustále zoceluje v boji, hromadí bohaté politické zkušenosti a ještě organizovaněji se sjednocuje.

Základní kurs jihokorejské revoluce v současné etapě vývoje spočívá v ochraně revolučních sil před útlakem nepřátel, v jejich neustálém hromadění a narůstání, aby byly připraveny na setkání s blížícími se velkými revolučními událostmi.

K tomu je především důležité vytvořit pevnou revoluční stranu v jižní Koreji a formovat hlavní oddíly revoluce. Formovat hlavní oddíly revoluce znamená semknout kolem strany hlavní

třídy, které mohou být mobilizovány v revoluci, tj. dělníky a rolníky.

Dnes vyrůstá v jižní Koreji jádro revolucionářů vyzbrojených myšlenkami marxismu-leninismu, zvyšuje se třídní uvědomění dělníků a rolníků a neustále narůstají mezi nimi revoluční síly. Je velmi důležité vytvořit jednotnou frontu všech vrstev obyvatelstva na základě budování revoluční strany a těsné jednoty dělníků, rolníků a pracujícího lidu.

Jihokorejské revolucionáře věnují zvláštní pozornost sjednocení boje dělníků a rolníků s bojem mládeže, studentů a inteligence a zároveň se snaží vytvořit širokou jednotnou protiamerickou frontu za záchranu vlasti, která spojuje všechny vrstvy obyvatelstva.

Úspěšný růst a upevnění revolučních sil a vytvoření a upevnění jednotné protiamerické fronty za záchranu vlasti je možné pouze v podmínkách širokého a masového boje. Naše strana aktivně podporuje a inspiruje všechny pokrokové a vlastenecké formy masového boje narůstajícího v jižní Koreji.

Jihokorejská revoluce může konec konců zvítězit pouze na základě růstu revolučních sil jihokorejského lidu a jejich rozhodného boje. Jihokorejské obyvatelstvo se v boji stále uvědomuje, zoceluje a mění se nakonec v neporazitelnou revoluční sílu. Až přijde čas, vyžene americké imperialisty, svrhne jejich přísluho-vače a tak dosáhne vítězství revoluce.

Jihokorejská revoluce může zvítězit nezávisle od metody jejího uskutečnění pouze tehdy, až se upevní revoluční síly. Až budou vyhnáni američtí imperialisté z jižní Koreje a až zvítězí revoluce, pak sjednocení naší vlasti bude samozřejmě uskutečněno mírovou cestou.

Povinností naší strany je všemi silami podporovat rychlý růst revolučních sil v jižní Koreji a napomáhat revolučnímu boji jihokorejského obyvatelstva.

Je možno říci, že sjednocení naší vlasti a vítězství korejské revoluce v celé zemi je závislé na přípravě trojích sil:

Za prvé — je nutné dobře provádět socialistickou výstavbu na severu republiky a dále politicky, hospodářsky a vojensky upevňovat naši revoluční základnu.

Za druhé — je nutné politicky uvědomovat a pevně sjednocovat jihokorejské obyvatelstvo a tím upevňovat jihokorejské revoluční síly.

Za třetí — je nutné upevňovat semknutost korejského lidu s mezinárodními revolučními silami.

Naše strana neustále bojuje za upevnění těchto tří revolučních sil.

Důležitý význam pro vítězství naší revoluce má upevnění semknutosti korejského lidu s mezinárodními revolučními silami, izolace a oslabení amerických imperialistických agresorů na mezinárodním fóru.

Naše strana sleduje důsledně linii pevné jednoty s lidem socialistických zemí, aktivní podpory novým nezávislým státům, vystupujícím proti agresi imperialistů a národům všech zemí Asie, Afriky a Latinské Ameriky bojujícím za osvobození z imperialistického útlaču, za upevnění semknutosti s nimi. Usilujeme o upevnění solidarity se všemi pokrokovými lidmi na celém světě.

Velmi důležité je zde upevňování semknutosti s lidem Asie, Afriky a Latinské Ameriky, zejména se všemi národy Asie v boji za vyhnání amerických imperialistů z této oblasti.

Protiimperialistický a protikoloniální boj komunistů a lidu Indonesie přispívá společnému boji asijského lidu.

Korejský lid si velice váží solidarity a jednoty s komunisty a lidem Indonesie a aktivně podporuje jejich revoluční boj.

Komunisté a lid obou našich zemí vysoko drží prapor revoluce a budou vždy pevně semknuti v boji proti agresivním silám imperialismu v čele s americkým imperialismem, v boji za národní nezávislost, socialismus a mír.

USILUJME O TO, ABY SE PLNĚ PROJEVILA MOHUTNÁ ŽIVOTASCHOPNOST UNIFIKACE A DETAILIZACE NÁRODOHOSPODÁŘSKÉHO PLÁNOVÁNÍ

**Projev na plenární schůzi stranické organizace
Státního plánovacího výboru
23. září 1965**

Na základě materiálů z již konaných schůzí stranických buněk a plenárních stranických schůzí v jednotlivých odborech, jakož i z referátu a diskuse na tomto plenárním zasedání základní stranické organizace jsme měli možnost lépe poznat práci Státního plánovacího výboru. Na tomto základě bych k vám dnes rád promluvil o několika otázkách týkajících se zdokonalení práce Státního plánovacího výboru a národohospodářského plánování.

1. O provedení unifikace a detailizace plánování

Při plnění sedmiletého plánu jsme dosáhli obrovských výsledků. Průmyslová výroba nadále rychlým tempem stoupala, materiální a technická základna vesnického hospodářství se upevnila, dále se zlepšila vybavenost našich měst a vesnic. Též životní úroveň lidu se celkově zvýšila.

Když se však ohlédneme po hospodářské výstavbě, kterou jsme vykonali, vidíme vedle velkých výsledků i nemálo nedostatků.